

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-219)

May (1) / 2016

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	21
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	28

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 39)

35. ஸம்ஜ்ஞாநம் ஜநயேச்சுத்தம் அந்த:கரண சோதநாத்
தேந ஹி ப்ரீணிதா ஸாஹம் ஸதாசார நிஷேவணாத்
36. ததாமி புத்தியோகம் தம் அந்த:கரண சோதநம்
ஸாங்க்யம் நாம த்வீதீயோ ய உபாய: கதிதஸ்தவ
37. பரோக்ஷ: சாஸ்திர ஜந்யோ அஸௌ நிர்ணயோ த்ருடதாம் கத:
ப்ரத்யக்ஷதாமிவாபந்நோ மத் ப்ரீதிம் ஜநயேத்பராம்

பொருள் - ஸம்யமம் என்பது அந்தகரணத்தைத் தூய்மைப்படுத்தி, பரிசுத்தமான ஞானத்தை உண்டாக்குகிறது. இப்படியாக நல்ல விஷயத்தில் மட்டுமே இழியும் ஒருவன் எனது க்ருபையைச் சம்பாதித்தவனாகிறான். அவனுக்கு நான் புத்தியோகத்தை அளிக்கிறேன். இதனால் அவனுடைய அந்தகரணம் மேலும் தூய்மை அடைகிறது. அடுத்து இரண்டாவதாகக் கூறப்பட்ட ஸாங்க்யம் என்பது, சாஸ்திர ஞானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். இதன் மூலம் உண்மையை உறுதியாகக் காண்கின்ற ஒருவனுக்கு, இதுவே உயர்ந்த வஸ்துவைத் தெளிவிக்கிறது. இதன் மூலம் எனது ப்ரீதியும் அடையப்படுகிறது.

38. அஹம் ஸங்க்யாயமாநா ஹி ஸ்வரூப குண வைபவை:
உத்பாவயாமி தஜ்ஜ்ஞாநம் ப்ரத்யக்ஷம் யத்விவேகஜம்

பொருள் - அதன் பின்னர் என்னுடைய ஸ்வரூபம், குணங்கள் மற்றும் விபவங்கள் ஆகியவற்றுடன் புலப்படும் நான், அந்த யோகிக்கு நல்லது கெட்டதைப் பிரித்து

அறியும் விவேகத்தின் அடிப்படையில் அமைந்த தத்வ ஞானத்தை உண்டாக்குகிறேன்.

39. த்ருதீயஸ்து ஸமாத்யாத்மா ப்ரத்யசேஷா அவிப்லவோ த்ருட:

ப்ரக்ருஷ்ட ஸத்த்வ ஸம்பூத: ப்ரஸாதாதிசயோ ஹி ஸ:

பொருள் - மூன்றாவதான ஸமாதி என்னும் ஞானமானது அசைக்க இயலாத உறுதியான நிலையாகும். அது எனது க்ருபையால் விளையும் ஸத்வத்தின் மூலம் பெறப்படுவதாகும்.

40. த்ருதீயஸ்ய விதா யோ அஸௌ ஸம்யமோ நாம வர்ணித:

போகை: சுத்தைஸ்த்ரிதோத்பூதைரத்யந்த ப்ரீதயே மம

பொருள் - ஸம்யமம் என்று கூறப்படும் மூன்றாவது விதமான ஞானம், பலவிதமான ஆதாரங்களின் மூலம் பெறப்படும் தூய்மையான இன்பங்களை உள்ளடக்கியதாகும். இது என்னை மிகவும் மகிழ வைப்பதாகும்.

41. அஹம் ஹி தத்ர விச்வாத்மா விஷ்ணுசக்தி: பராவரா

ஸாசஷாதேவ ஸமாராத்யா தேவோ வா புருஷோத்தம:

பொருள் - இப்படியாக அனைத்து உலகங்களுக்கும் ஆத்மாவாகவும், அனைத்தையும் வ்யாபித்துள்ள மஹாவிஷ்ணுவின் சக்தியாகவும் உள்ள நான், நேரடியாகவோ அல்லது புருஷோத்தமனாகிய அவன் மூலமாகவோ வணங்கப்படுகிறேன்.

42. இதி தே கதிதா: ஸம்யக் உபாயாஸ்த்ரய ஊர்ஜிதா:

ச்ருணூபாயம் சதுர்த்தம் மே ஸர்வ த்யாக ஸமாஹ்வயம்

பொருள் - இவ்விதம் மூன்றுவிதமான உபாயங்களைக் குறித்து நான் உனக்கு விரிவாகக் கூறினேன். இப்போது அனைத்தையும் (தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பாரங்கள் அனைத்தையும்) கைவிடுவதான நான்காவது நிலை குறித்துக் கூறுகிறேன், கேட்பாயாக.

43. தத்ர தர்மாந் பரித்யஜ்ய ஸர்வாநுச்சாவசாங்ககாந்
ஸம்ஸாராநலஸந்தப்தோ மாமேகம் சரணம் வ்ரஜேத்

பொருள் - (இந்த ச்லோகமும், அடுத்துள்ள ச்லோகமும் ஸ்ரீமத் பகவதிகீதையில் உள்ள சரமலோகமான 18-66 போன்றே உள்ளதைக் காணலாம்) இந்த நிலையானது அனைத்துவிதமான செயல்பாடுகளையும் கைவிடுதல் ஆகும் (செயல்களைச் செய்யாமல் விடுதல் அல்ல, அவற்றின் மூலம் விளையும் பலனில் பற்றுதல் வைக்காமல் இருத்தல்). இப்படிப்பட்ட ஒருவன் ஸம்ஸாரம் என்னும் தீயால் எரிக்கப்பட்டு, என்னை மட்டுமே தஞ்சம் புகுந்தவனாகிறான்.

44. அஹம் ஹி சரணம் ப்ராப்தா நரேணாந் அந்யசேதஸா
ப்ராபயாம்யாத்மநாத்மாநம் நிர்ந்தூதாகில கல்மஷம்

பொருள் - இப்படியாக உள்ள உறுதியுடன் என்னைச் சரணம் புகுந்த ஒருவனுடைய பாவங்கள் அனைத்தையும் நான் நீக்கி, அவனை என்னைப் போன்றே ஸ்வரூபம் கொண்டவனாக ஆக்குகிறேன்.

லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் பதினாறாவது அத்யாயம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 219)

அதிகரணம் - 6 - வைச்வாநராதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - முண்டக உபநிஷத் (2-1-1) மற்றும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-12-18) ஆகியவற்றில் கூறப்படும் வைச்வாநரன் என்பவன் பரமாத்மாவே ஆவான் என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

1-2-25 வைச்வாநர: ஸாதாரண சப்த விசேஷாத்

பொருள் - வைச்வாநரன் என்று படிக்கப்படுபவன் பரமாத்மாவே ஆவான்; பொதுவான பதத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறுவதால் ஆகும்.

விஷயம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (5-11-6) - ஆத்மாநமேவேமம் வைச்வாநரம் ஸம்ப்ரத்யத்யேஷி தமேவ நோ ப்ரூஹி - இப்போது நீவிர் இந்த வைச்வாநராத்மாவை உபாஸிக்கிறீர். அவனைக் குறித்து எங்களுக்கு உரைப்பீராக - என்று தொடங்கி, சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-18-1) - யஸ்த்வேவமேதம் ப்ராதே சமாத்ரமபி விமாநமாத்மாநம் வைச்வாநரமுபாஸ்தே - எங்கும் இருப்பதன் காரணமாக அளவற்றவனாக உள்ள வைச்வாநராத்மாவை ஓரிடத்தில் உள்ளவன் என்று யார் ஒருவன் உபாஸிக்கிறானோ - என்று முடியும் பகுதி உள்ளது.

சந்தேகம் - இங்கு வைச்வாநராத்மா என்று கூறப்படுபவன் பரமாத்மாவா அல்லது வேறு யாரையெனும் குறிக்குமோ? இதில் எது சரியானது?

பூர்வபக்ஷம் - இதனை உறுதியாக உரைக்க இயலாது. ஏன்? காரணம், வைச்வாநரன் என்ற பதம், நான்குவிதமான பொருள் தரும்படியாக உள்ளது. உதாரணத்திற்கு ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் (5-9-1) - அயம் அக்னிர் வைச்வாநரோ யேநேதமந்நம் பச்யதே யதிதமத்யதே தஸ்யைஷ கோஷோ பவதி யமேதத் கர்ணாவபிதாய ச்ருணோதி ஸ யதோத்க்தபிஷ்யந் பவதி நைநம் கோஷம் ச்ருணோதி - இந்த வைச்வாநர அக்னி கொண்டே வயிற்றில் இடப்பட்ட உணவு ஜீரணமாகிறது. இதன் சப்தத்தை ஒருவன் தனது காதுகளை மூடிக்கொண்டால் கேட்கலாம். ஆனால் ஆத்மா உடலைவிட்டுக் கிளம்பும் நேரத்தில் இந்த ஒலியைக் கேட்க இயலாது - என்று கூறும் வரியில், வைச்வாநரன் என்ற பதத்திற்கு வயிற்றில் உள்ள ஜாடராக்னி பொருளாகக் கூறப்பட்டது. அடுத்து ருக்வேதத்தில் - விச்வாத்மா அக்னி புவநாய தேவா வைச்வாநரம் கேதுமஹம் க்ருண்வந் - உலகிற்காக வைச்வநரன் என்ற அக்னியை தேவர்கள் உண்டாக்கி, அதன் மூலம் பகல் இரவை வேறுபடுத்துகிறார்கள் - என்ற வரியில், வைச்வாநரன் என்ற பதமானது மஹாபூதங்களில் ஒன்றான அக்னி என்ற பொருளில் உள்ளது.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 219)

ச்ருணாதி என்பதன் பொருள்

மூலம் - ச்ருணாதி நிகிலாந் தேஷாந் என்று வ்யுத்தபத்தியானபோது, “லக்ஷ்மீயா ஸஹ ஹ்ருஷீகேசோ தேவ்யா காருண்ய ரூபயா ரக்ஷக: ஸர்வ ஸித்தாந்தே வேதாந்தேபி ச கீயதே” என்றும், “வேரி மாறாத பூமேலிருப்பாள் வினை தீர்க்குமே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, உபாயாதிகாரிகளுக்கு விரோதிகளான கர்மாதிகளைக் கழிக்குமென்றதாம்.

விளக்கம் - “ஸ்ரீ” என்பது “ச்ருணாதி நிகிலாந் தேஷாந் - அனைத்து தேஷங்களையும் நீக்குகிறாள்” என்று பொருள் அளிக்கும்போது, லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் (28-14) - லக்ஷ்மீயா ஸஹ ஹ்ருஷீகேசோ தேவ்யா காருண்ய ரூபயா ரக்ஷக: ஸர்வ ஸித்தாந்தே வேதாந்தேபி ச கீயதே - கருணையே வடிவம் எடுத்தாற்போன்று இருக்கின்ற லக்ஷ்மியுடன் இருந்தபடியே ஸர்வேச்வரன் அனைத்தையும் ரக்ஷிக்கிறான் என அனைத்து ஸித்தாந்தங்களும் வேதாந்தங்களும் உரைக்கின்றன - என்றும், திருவாய்மொழி (4-5-11) - வேரி மாறாத பூமேலிருப்பாள் வினை தீர்க்குமே - தாமரையில் வீற்றிருந்து அடியார்களுடைய கர்மங்களை நீக்குவாள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளும் தகுதி உடையவர்களுக்கு, அதுவரை உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளத் தடையாக இருந்த கர்மங்களை நீக்குகிறாள் என்று கொள்ளவேண்டும்.

சீனாதி என்பதன் பொருள்

மூலம் - சீனாதி ச குணர்ஜகத் என்று நிருக்தியில் தன் காருண்யாதி குணங்களாலே “நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொண்டு” இத்யாதிகளிற்படியே ஆசீரிதர்க்குக் கைங்கர்ய பர்யந்த குணபரிபாகத்தை உண்டாக்கும் என்றதாம்.

விளக்கம் - “ஸ்ரீ” என்பது “சீனாதி ச குணர்ஜகத் - தனது குணங்களால் அனைத்து லோகங்களையும் பக்குவப்படுத்துகிறாள்” என்று பொருள் அளிக்கும்போது, திருவாய்மொழி (9-2-1) - நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப, கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடும்படியாக அடியார்களுடைய குணத்தைப் பக்குவப்படுத்துகிறாள் என்று கொள்ளவேண்டும்.

“ஸ்ரீ” சப்தத்தின் ஆறு பொருள்களையும் த்வயத்தின் இரு பகுதிகளிலும் கொள்ளவேண்டிய முறை

மூலம் - இவ்வயுத்பத்திகள் எல்லாவற்றிலும் உள்ள வைபவத்தைக் கணிசித்து, “ஸ்ரீரித்யேவ ச நாம தே பகவதி ப்ரூம: கதம் த்வாம் வயம்” என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தார். பட்டரும் நிருபாதிக மங்கலத்வத்தை நினைத்து “ஸ்ரீரஸி யத:” என்றார். இவ்வர்த்தங்களில் ஈச்வரனுடைய உபாய பாவத்துக்கு உபயுக்தங்களானவை பூர்வகண்டத்திலும் ப்ராப்யதைக்கு உபயுக்தமானவை உத்தரகண்டத்திலும் அநுஸந்தேயங்கள்.

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள ஆறுவிதமான பொருள்களாலும் பெரியபிராட்டிக்கு உள்ள எல்லையற்ற வைபவத்தை எண்ணியே ஸ்வாமி ஆளவந்தார் சதுச்சீலோகியில் (1) - ஸ்ரீரித்யேவ ச நாம தே பகவதி ப்ரூம: கதம் த்வாம் வயம் - உன்னுடைய திருநாமமும் “ஸ்ரீ” என்று உள்ளது. இப்படிப்பட்ட உன்னை நான் எவ்விதம் புகழ்வேன் - என்றார். ஸ்வாமி பராசரப்பட்டர், பெரியபிராட்டியுடன் ஸர்வேச்வரனுக்கு உள்ள இயற்கையான தொடர்பு காரணமாகவே அவனுக்கு அனைத்து மங்களங்களும் உண்டாவதை எண்ணியே ஸ்ரீகுணரத்னகோசத்தில் (29) - ஸ்ரீரஸி யத: - உன்னுடைய ஸம்பந்தம் காரணமாக அல்லவோ அவன்

மங்களங்கள் நிறைந்துள்ளான் - என்றார். த்வய மந்த்ரத்தில் உபாயத்தைக் கூறுவதான முதல் வரியில் உள்ள “ஸ்ரீ” என்னும் சொல், உபாயமாக இருப்பதற்கு அவசியமான குணங்களைக் கூறும்; பலனைக் கூறுவதான இரண்டாவது வரியில் உள்ள “ஸ்ரீ” என்னும் சொல், பலனாவதற்கு அவசியமான குணங்களைக் கூறும் என்று கொள்க.

“ஸ்ரீ” என்பதன் அடுத்துள்ள “மதுப்” விசுவசியின் (suffix) பொருள்

மூலம் - ஸ்வாம்யுபாய உபேயச்ச ஸ்வரூபாதி ஸமர்ப்பண

ப்ரதித: ப்ரதி ஸம்பந்தீ ஸ்ரீமாந் நிகம சக்ஷுஷாம்

“ஸ்ரீமாந்” என்று பொதுவிலே சொன்னாலும் ப்ரமாணாநுஸாரத்தாலே இங்கு ஸ்ரீய:பதியென்றபடி. ஸாமந்யமாகத் தோற்றின ஸம்பந்தம், ஸ்ரீதிபலத்தாலே விசேஷிதம். ஸர்வருக்கும் ஆச்ரயணீயையாய், ஜகந்மாதாவான இவளுக்குப் பதியென்னவே பரத்வமும் ஸௌலப்பமும் தோற்றும். இங்குப் பிராட்டியை விசேஷித்து எடுக்கையாலே நார சப்தார்த்தங்களான வஸ்த்வந்தரங்களிற் காட்டில் வ்யுத்தபத்தியும், விசேஷணமாக நிர்ந்தேசிக்கையாலே யதா ப்ரமாணம் பதிபாரார்த்தமும் ஸூசிதம்.

பூம நிந்தா ப்ரசம்ஸாஸு நித்ய யோகே அதிசாயநே

ஸம்ஸர்க்கே அஸ்தி விவக்ஷாயாம் பவந்தி மதுபாதய:

என்று அநேகார்த்தமாயிருந்ததேயாகிலும் இங்கு மதுப் உபயோக விசேஷத்தாலே ப்ரமாண ஸித்தமான நித்யயோகத்தைச் சொல்லுகிறது. விக்ரஹத்தில் ப்ரஹ்மசர்யாவஸ்தையிலுமுள்பட “க்ருஷ்ணாஜிநேந ஸம்வ்ருண்வந் வதாம் வக்ஷ: ஸ்தலாலயாம்” என்னும்படியிநே நித்யயோகமிருப்பது.

விளக்கம் - ஸ்வாம்யுபாய உபேயச்ச ஸ்வரூபாதி ஸமர்ப்பண ப்ரதித: ப்ரதி ஸம்பந்தீ ஸ்ரீமாந் நிகம சக்ஷுஷாம் - வேதங்கள் என்னும் கண்களைக் கொண்டு அறிபவர்களுக்கு, அவர்கள் தங்களைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பு போன்றவற்றைச்

ஸர்வேச்வரனுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்யும்போது, அவன் ஸ்வாமியாகவும் உபாயமாகவும் பலனாகவும் இருந்தபடி அடையவேண்டிய இலக்காகிறான் – என்பது அறிக. “ஸ்ரீமாந்” என்னும் பதமானது “ஸ்ரீயுடன் தொடர்பு உள்ளவன்” என்று பொதுவான பொருளை அளித்தாலும், வேதங்கள் என்னும் ப்ரமாணம் மூலம், அந்தப் பதமானது “பெரியபிராட்டியின் கணவன்” என்பதையே உணர்த்துகிறது. ஆக பொதுவாகத் தோன்றும் ஸம்பந்தம் என்பது வேதங்களுடைய பலம் காரணமாகக் குறிப்பிட்ட ஸம்பந்தத்தை உணர்த்துவதாகிறது. அனைத்து உயிர்களும் அண்டி நிற்பவளாய், அனைத்து உலகங்களின் தாயாய் உள்ள பெரியபிராட்டியின் நாயகன் என்னும்போது அவனுக்கு எஜமானத்தன்மையும் ஸௌலப்யமும் வெளிப்படுகிறது. “ஸ்ரீமந்நாராயண” என்பதில் “நார” என்னும் சப்தத்துடன் “ஸ்ரீ” என்னும் சப்தம் இணைக்கப்பட்டாலும், அவளைச் சிறப்பித்துக் கூறுவதால், அவளுக்கும் “நார” என்னும் பதம் மூலம் கூறப்படும் மற்ற வஸ்துக்களுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு வெளிப்படுகிறது. மேலும் “ஸ்ரீமாந்” என்பதன் மூலம் இவளை அவனுடைய தன்மையாகக் கூறுவதால், தகுந்த ப்ரமாணம் மூலம், இவளுடைய இருப்பு என்பது தனது கணவனாகிய அவனுக்காகவே ஆகும் என்பது வெளிப்படுகிறது. அஷ்டாத்யாயீ வார்த்திகம் (5-2-94) - பூம நிந்தா ப்ரசம்ஸாஸு நித்ய யோகே அதிசாயநே ஸம்ஸர்க்கே அஸ்தி விவக்ஷாயாம் பவந்தி மதுபாதய: - “மதுப்” போன்ற விசுதிகள் மிகுதி, பழிப்பு, புகழ்ச்சி, எப்போதும் கூடியிருத்தல், சிறப்பாக இருத்தல், சம்பந்தம் போன்ற பல பொருள்களை அளிப்பதாகும் – என்பதற்கு ஏற்ப “மதுப்” என்னும் விசுதியானது பலவிதமான பொருள்களை அளிப்பதாக உள்ளபோதிலும், இங்கு ப்ரமாணங்கள் மூலமாக, அந்த விசுதியானது “எப்போதும் கூடியிருத்தல்” என்னும் பொருளையே அளிக்கிறது. இந்தச் சேர்த்தியானது அவன் ப்ரஹ்மச்சாரியாக (வாமனாவதாரம்) வந்தபோதிலும், க்ருஷ்ணாஜிநேந ஸம்வ்ருண்வந் வதாம் வக்ஷ: ஸ்தலாலயாம் – தனது திருமார்பில் எப்போதும் உள்ளவளை, மான் தோல் கொண்டு மூடி வந்து – என்பதற்கு ஏற்ப, உள்ளது என்று அறியலாம்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 39)

வ்யாக்யானம் - (குறிப்பு - கடந்த பத்தியில் “விவேகம் போன்ற ஏழு தன்மைகள்” என்று கூறப்பட்டது. அவையாவன - விவேகம், விமோகம், அப்யாஸம், க்ரியை, கல்யாணம், அநவஸாதம் மற்றும் அநுத்தர்ஷம் போன்றவை ஆகும். இவை இப்போது விளக்கப்படுகின்றன) இதில் விவேகமாவது - “ஜாத்யாச்ய நிமித்தாதுஷ்டாதநாத் காயசுத்திர் விவேக:” என்கிறபடியே ஜாதிதுஷ்டமும் ஆச்யதுஷ்டமும் நிமித்ததுஷ்டமு மன்றிக்கே யிருந்துள்ள அன்னத்தாலுண்டான காயசுத்தி. ஜாதி துஷ்டங்களாவன களஞ்ஜக்ருஞ்ஜநாதிகள். ஆச்யதுஷ்டமாவது அபிசஸ்த பதித சண்டாளாதிகளுடைய த்ரவ்யம். ஆச்யமென்று த்ரவ்யஸ்வாமியான புருஷனைச் சொல்லுகிறது. நிமித்ததுஷ்டமாவது உச்சிஷ்ட கேசாத்யுபஹதமானது. இந்த த்ரிவித தோஷமுமில்லாத ஆஹாரத்தின் விவேசந பலமான காயசுத்தியிலே விவேக சப்தம் உபசாரேணோக்தம். அன்றிக்கே, விவித்தாஹார ஸேவையாலே ராஜஸ தாமஸாஹார ஆப்யாயித தேஹத்திற் காட்டில் ஸ்வதேஹத்தினுடைய விவேசனம் விவேகமென்னவுமாம். சுத்தியாவது அசுத்தேப்யோ விவேசநமிறே, “காயசுத்தி:” என்கிறவிடத்தில் காயசப்தத்தால் அந்த:கரணத்தைச் சொல்லுகிறது. “ஆஹார சுத்தௌ ஸத்வசுத்தி:” என்றிறே ச்ருதி சொல்லிற்று. ஸத்வமாவது அந்த:கரணமிறே. “அபயம் ஸத்வ ஸம்ஸுத்தி:” என்றும், “ஸத்வாநுரூபா ஸர்வஸ்ய ச்ரத்தா பவதி” என்றும் சொல்லுகிறவிடங்களில் ஸத்வம் அந்த:கரணமென்று, ஸத்வசப்தம் அந்த:கரணவாசியாக பாஷ்யகார ரருளிச்செய்தாரிறே. ஆகையிறே விவேகமாவது “ஆஹார சுத்தௌ ஸத்வசுத்தி:” என்கிறபடியே அந்த:கரண சுத்திக்கடியான அந்நசுத்தியென்று ஆச்சான்பிள்ளையருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - இவற்றில் விவேகம் என்பது, போதாயந வ்ருத்தி - ஜாத்யாச்ரய நிமித்தாதுஷ்டாதந்நாத் காயசுத்திர் விவேக: - ஜாதி, ஆச்ரயம், நிமித்தம் என்ற மூன்று விதமான தோஷங்களும் இல்லாத உணவு மூலம் ஏற்படும் சரீர சுத்தம் விவேகம் - என்பதற்கு ஏற்ப ஜாதிதோஷம், ஆச்ரயதோஷம் மற்றும் நிமித்ததோஷம் போன்றவை இல்லாத உணவால் ஏற்படும் சரீரத் தூய்மை ஆகும். ஜாதிதோஷம் என்றால் வெங்காயம், காளான் போன்றவை; ஆச்ரயதோஷம் என்றால் மற்றவரால் இகழப்பட்டவன், தனது நிலையில் இருந்து தாழ்ந்தவன், சண்டாளன் ஆகியோர் தொடர்புடையவை, இங்கு ஆச்ரயம் என்றால் அந்தந்த பொருள்களுக்கான எஜமானனைக் குறிக்கிறது; நிமித்ததோஷம் என்றால் எச்சில், தலைமுடி போன்றவற்றுடன் கூடியவை. இத்தகைய மூன்றுவிதமான தோஷங்கள் இல்லாத உணவு எது என்று பகுத்தறிந்து, அதன் விளைவாக ஏற்படும் சரீரத்தூய்மை என்பதே விவேகம் எனப்படும். அதாவது இந்த மூன்று விதமான தோஷங்களும் இல்லாத உணவை உட்கொள்வதன் காரணமாக, ராஜஸம் மற்றும் தாமஸம் ஆகிய உணவுகளை உட்கொண்டு வளர்க்கப்பட்ட சரீரத்தைக் காட்டிலும், தன்னுடைய சரீரத்திற்கு உள்ள வேறுபாட்டினை பிரித்து அறியும் ஞானம் என்பது விவேகம் எனப்படுகிறது. சுத்தி என்றால், அசுத்தங்கள் எவை என்று உணர்ந்து, பிரித்து அறிதலாகும். “காயசுத்தி” என்ற பதத்தில் உள்ள “காய” என்பது இங்கு அந்தகரணத்தைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - ஆஹார சுத்தௌ ஸத்வசுத்தி: - ஸத்வகுணத்தை வளர்க்கும் உணவை உண்பவர்களுடைய ஸத்வம் தூய்மை பெறுகிறது - என்றது காண்க; இங்கு இறுதியில் உள்ள ஸத்வம் என்பது அந்தகரணம் ஆகும். கீதை (16-1) - அபயம் ஸத்வ ஸம்ஸுத்தி: - ஸத்வத்திற்குத் தூய்மை என்பது, பயம் இன்றி இருத்தல் ஆகும் - என்றும், கீதை (17-3) - ஸத்வாநுரூபா ஸர்வஸ்ய ச்ரத்தா பவதி - ச்ரத்தை என்பது அவரவர்களுடைய ஸத்வத்திற்கு ஏற்றபடி அமைகிறது - என்றும் கூறுகின்ற இடங்களில் “ஸத்வம் = அந்தகரணம்” என்று ஸத்வம் என்ற பதம் அந்தகரணத்தைக் குறிக்கும் என எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார். ஆகையால்தான், “விவேகம் என்றால், சாந்தோக்ய உபநிஷத் - ஆஹார சுத்தௌ ஸத்வசுத்தி: - ஸத்வகுணத்தை வளர்க்கும் உணவை உண்பவர்களுடைய ஸத்வம் தூய்மை பெறுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப, அந்தகரணத்தின் தூய்மைக்கு அடிப்படை உணவின் தூய்மையே ஆகும்”, என்று ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் – விமோகமாவது “விமோக: காமாநபிஷ்வங்க:” என்கிறபடியே காமத்தில் அநபிஷ்வங்கம். யாதொரு விகாரத்தாலே விஷயத்தை புஜியாமல் நிற்கமாட்டான், அந்த விகாரம் அபிஷ்வங்கம். அதில்லாமை அநபிஷ்வங்கம். “காமாத் க்ரோதோபி ஜாயதே” இத்யாதி வசந்தத்தாலே க்ரோதாத்யபாவமும் இவ்விடத்திலே பலிதம். அப்யாஸமாவது, “ஆரம்பண ஸம்சீலநம் புந புநரப்யாஸ:” என்கிறபடியே த்யாநாலம்பநமான வஸ்துவிலே பலகாலும் பரிசீலனம் பண்ணுகை. ஆரம்பணமென்றது ஆலம்பனமென்றபடி. இவ்விடத்தில் ஆலம்பனமாவது சுபாச்யம். க்ரியையாவது “பஞ்ச மஹாயஜ்ஞாத் யநுஷ்டாநம் சக்தித: க்ரியா” என்கிறபடியே பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதி நித்யகர்மங்களை வல்லவளவும் அநுஷ்டிக்கை.

விளக்கம் – அடுத்து விமோகம் என்பது என்ன? போதாயன வருத்தி - விமோக: காமாநபிஷ்வங்க: - என்பதற்கு ஏற்ப, விமோகம் என்றால் காமத்தின் அநபிஷ்வங்கம்; அபிஷ்வங்கம் என்றால், தான் விரும்பிய ஒரு பொருளை அனுபவிக்காமல் நில்லாமை என்பதற்கு உறுப்பான விகாரம்; அத்தகைய விகாரம் இன்றி இருத்தல் அநபிஷ்வங்கம் ஆகும். கீதை (2-62) - காமாத் க்ரோதோபி ஜாயதே - காமம் காரணமாகவே க்ரோதம் ஏற்கிறது - என்பது போன்ற வரிகள் மூலம், க்ரோதம் இல்லாத தன்மையும் இங்கே கொள்ளப்பட வேண்டும். அடுத்து அப்யாஸம் என்றால் என்ன? போதாயந வருத்தி - ஆரம்பண ஸம்சீலநம் புந புநரப்யாஸ: - என்பதற்கு ஏற்ப, த்யானத்திற்கு உறுப்பாக உள்ள வஸ்துவில் பலமுறை ஆழ்ந்திருத்தல். ஆரம்பணம் என்றால் ஆலம்பனம், அதாவது த்யானிக்கப்படும் வஸ்து என்று பொருள். அடுத்து க்ரியை என்றால் என்ன? போதாயந வருத்தி - பஞ்ச மஹாயஜ்ஞாத் யநுஷ்டாநம் சக்தித: க்ரியா - ஐந்து வேள்வி போன்ற நித்யகர்மங்களைத் தனது சக்திக்கு இயன்ற அளவு இயற்றுதல் என்பது க்ரியை ஆகும்.

வ்யாக்யானம் – கல்யாணமாவது, “ஸத்யார்ஜவ தயா தாநாஹிம்ஸாநபித்யா: கல்யாணாநி” என்கிறபடியே ஸத்யம், ஆர்ஜவம், தயை, தானம், அஹிம்ஸை, அநபித்யை ஆகிறவை. இவற்றில், ஸத்யம் - பூதஹிதம், ஆர்ஜவம் - மநோ வாக்காயாநா மைகரூப்யம். தயை - ஸ்வார்த்த நிரபேக்ஷ பரது:க்கா ஸஹிஷ்ணுத்வம், தாநம் - லோபராஹித்யம், அஹிம்ஸை - கரண த்ரயேண

பரபீடா நிவ்ருத்தி:, அபித்யை - பரகீயே ஸ்வத்வபுத்தி:, அன்றிக்கே நிஷ்ப்பல சிந்தையாதல், பர க்ருதாபகார சிந்தை யாதலாகவுமாம், அதில்லாமை - அநபித்யை.

விளக்கம் - அடுத்து கல்யாணம் என்றால் என்ன? போதாயந வ்ருத்தி - ஸத்யார்ஜவ தயா தாநாஹிம்ஸாநபித்யா: கல்யாணாநி - என்பதற்கு ஏற்ப ஸத்யம், ஆர்ஜவம், தயை, தானம், அஹிம்ஸை மற்றும் அநபித்யை ஆகியவை கல்யாணம் எனப்படும். ஸத்யம் என்றால் உயிர்களுக்கு நன்மையைச் செய்தல்; ஆர்ஜவம் என்றால் மனம், வாக்கு, சரீரம் ஆகியவற்றின் செயல்பாடு ஒரே போன்று இருத்தல்; தயை என்றால் தனக்காக எந்தப் பயனையும் கருதாமல் இருத்தல் மற்றும் மற்றவர்களுடைய துன்பத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல் இருத்தல்; தானம் என்றால் கஞ்சத்தன்மை இன்றி இருத்தல், அஹிம்ஸை என்றால் மனம், வாக்கு, சரீரம் ஆகிய மூன்றாலும் யாரையும் துன்புறுத்தாமல் இருத்தல்; அபித்யை என்றால் மற்றவர்கள் பொருளைத் தனது பொருள் என்று கருதாமை அல்லது பயனற்ற சிந்தனைகளைக் கொள்ளாதல் அல்லது மற்றவர்கள் தனக்குச் செய்த தீமைகளை எண்ணியபடி இருத்தல் ஆகும்; இவை இல்லாத தன்மை அநபித்யை ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - அநவஸாதமாவது, “தேச கால வைகுண்யாத் சோகவஸ்த்வாத் யநுஸ்ம்ருதேச்சதஜ்ஜம் தைந்யமபாஸ்வரத்வம் மநஸோவஸாத:” என்கிறபடியே தேச காலங்களுடைய வைகுண்யத்தாலும், சோகஹேதுவாயும் பயஹேதுவாயுமுள்ள வஸ்துக்களின் அநுஸ்ம்ருதியாலுமுண்டான தைந்யமாகிற மநஸ்ஸினுடைய அபாஸ்வரத்வம் அவஸாதமாகையாலே, அதினுடைய விபர்யம். சோகவஸ்துவென்றது சோக நிமித்த வஸ்துவென்றபடி; அதாவது அதீதமான புத்ரமரணாதி. ஆதி சப்தத்தாலே பய நிமித்தமான ஆகாமிவஸ்து விவக்ஷிதம். சோகம் - அதீத விஷயமாய், பயம் - ஆகாமி விஷயமாயிறேயிருப்பது. அபாஸ்வரத்வமென்கிறவிது - தைந்ய சப்த விவரணம். தைந்யமாவது - அபீஷ்ட கார்ய ப்ரவ்ருத்த்யக்ஷமத்வம். பாஸ்வரத்வ விரோதியென்று தைந்ய விசேஷணமாகவுமாம். அநுத்தர்ஷமாவது - “தத் விபர்ய யஜா துஷ்டிருத்தர்ஷ:” என்கிறபடியே தேசகால ஸாத்குண்யத்தாலும் ப்ரியவஸ்த்வாத் யநுஸ்ம்ருதியாலு முண்டான துஷ்டி உத்தர்ஷமாகையாலே, அதினுடைய விபர்யம்; அதாவது - ஹர்ஷஹேதுக்க ளுண்டானாலும் அதிப்ரீதனாகாதொழிகை.

விளக்கம் - அடுத்து அநவஸாதம் என்றால் என்ன? போதாயந வ்ருத்தி - தேச கால வைகுண்யாத் சோகவஸ்த்வாத் யநுஸ்ம்ருதேச்சதஜ்ஜம் தைந்யமபாஸ்வரத்வம் மநஸோவஸாத: - என்பதற்கு ஏற்ப இடம், காலம் ஆகியவற்றின் குணக்கேடு காரணமாகவும், சோகம் மற்றும் பயம் ஏற்படக் காரணமாய் உள்ள பொருள்கள் மீது வைத்துள்ள இடைவெளி இல்லாத நினைவு காரணமாகவும் ஏற்படுகின்ற மனதின் தெளிவற்ற நிலையாகும். மேலே உள்ள போதாயந வ்ருத்தியில் காணப்படும் “சோக வஸ்து” என்றால் துயரம் ஏற்படக் காரணமாக உள்ள பொருள், அதாவது முன்பு உண்டான புத்திர மரணம் போன்றவை ஆகும். அதே வரியில் உள்ள “வஸ்து ஆதி” என்பதில் காணப்படும் “ஆதி” என்பதன் மூலம் பயத்திற்குக் காரணமான “இனி நிகழ உள்ளது” என்று எண்ணும் எண்ணங்கள் கூறப்பட்டன. சோகம் என்பது முன்பே நிகழ்ந்த நிகழ்வால் ஏற்படுவது, பயம் என்பது இனி நிகழ உள்ள நிகழ்வை எண்ணி ஏற்படுவது என்று கருத்து. அபாஸ்வரத்வம் என்பது தைந்யம் என்ற சொல்லுடைய விளக்கம் ஆகும். தைந்யம் என்றால், தான் விரும்பிய செயலில் முயற்சி செய்யாமல் பொறுமையுடன் இருப்பதாகும். அல்லது அபாஸ்வரத்வம் என்பதை தைந்யம் என்பதன் அடைமொழியாகக் கொள்வர்; இவ்விதம் கொண்டால், தைந்யம் பாஸ்வரத்திற்கு விரோதி என்று கருத்து. பாஸ்வரம் என்றால் விளக்கம், அபாஸ்வரம் என்றால் தெளிவற்ற நிலை. அநுத்தர்ஷம் என்றால், போதாயந வ்ருத்தி - தத் விபர்ய யஜா துஷ்டிருத்தர்ஷ: - என்பதற்கு ஏற்ப உத்தர்ஷம் இல்லாத தன்மை; உத்தர்ஷம் என்றால், இடம் மற்றும் காலம் ஆகியவற்றின் உதவி காரணமாகவும், விரும்பிய பொருள் மீது கொண்டுள்ள தடையில்லாத நினைவு காரணமாகவும் ஏற்படும் மகிழ்ச்சி ஆகும்; ஆக மகிழ்ச்சி ஏற்படக் காரணங்கள் இருந்தாலும் அவற்றைக் கண்டு பெரிதும் மகிழாமல் இருத்தல் அநுத்தர்ஷம் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - இனி சமாதிகளில். சமமாவது - அந்த:கரண நியமநம். தமமாவது - பாஹ்ய கரண நியமநம். “சமச் சித்த ப்ரசாந்திஸ் ஸ்யாத் தமச்சேந்த்ரிய நிக்ரஹ:” என்னக் கடவதிநே. “சுஷமா ஸ்த்யம் தமச்சம:” என்கிறவிடத்தில், “தமோ பாஹ்ய கரணாநாமநர்த்த விஷயேப்யோ நியமநம்; சம: - அந்த:கரணஸ்ய ததாவித நியமநம்” என்றிநே பாஷ்யகார ரருளிச்செய்தது. மாறிச் சொல்லுமிடங்களுமுண்டு. ஆத்மகுணங்களில் ப்ரதானங்களிநே இவை. “சாந்தோதாந்த உபரதஸ் திதிசுஷு:

ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்மந்யே வாத்மாநம் பச்யேத்” என்கையாலே உபாஸநத்திலிழியும்வனுக்கு ப்ரதமாபேக்ஷிதங்கள் இவை யாகவிநே ச்ருதியும் சொல்லிற்று. மற்றுமுண்டான ஆத்மகுணங்களுக்கு யதாயோகம் அர்த்தம் கண்டு கொள்வது. ஆக இப்படியிருந்துள்ள விவேகாதிகளும் சமாதிகளும் மேன்மேலும் அபிவ்ருத்தமாய் வளர.

விளக்கம் - அடுத்து சமம் போன்றவை என்ன? சமம் என்றால் அந்தகரணத்தை அடக்குதல், தமம் என்றால் புற இந்த்ரியங்களைத் தன்வசப்படுத்துதல். சமச் சித்த ப்ரசாந்திஸ் ஸ்யாத் தமச்சேந்த்ரிய நிக்ரஹ: - சமம் என்பது மனதினை அடக்குதல், தமம் எனபது இந்த்ரியங்களை அடக்குதல் - என்பது காண்க. சக்ஷமா ஸத்யம் தமச்சம: - என்று கூறும் இடத்தில், தமோ பாஹ்ய கரணாநாமநர்த்த விஷயேப்யோ நியமநம்; சம: - அந்த:கரணஸ்ய ததாவித நியமநம் - தமம் என்பது இந்த்ரியங்களை ஐம்புலன்களுடைய விஷயங்களில் செல்லாமல் காத்தல், சமம் என்றால் அந்தகாரணத்தைக் காத்தல் - என்று அல்லவோ எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார். இவற்றை மாற்றிப் பொருள் கூறுவதும் உண்டு. ஆத்மகுணங்களில் முதன்மையானவை இந்த இரண்டுமே ஆகும். ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் - சாந்தோதாந்த உபரதஸ் திதிசக்ஷ: ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்மந்யே வாத்மாநம் பச்யேத் - மனதைத் தன் வயப்படுத்தியவனும், இந்த்ரியங்களை அடக்கியவனும், பலன் அளிக்கவல்ல கர்மங்களில் விருப்பம் அற்றவனும், பொறுமை நிறைந்தவனும், எப்போதும் மனநிறைவு கொண்டவனும் ஆகியபடி இந்த உயிர்களிடமே பரமாத்மாவைக் காண்பான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, உபாஸநத்தில் ஈடுபடும் ஒருவனுக்கு, இவை இரண்டுமே முதன்மையாக இருத்தல் வேண்டும் என்று ச்ருதியும் உரைத்தது காண்க. மேலும் உள்ள பல ஆத்மகுணங்களுக்கும் பொருந்தும் விதத்தில் பொருள் கொள்க. ஆக, இப்படியாக உள்ள விவேகம் போன்றவைகளும், சமம் போன்றவைகளும் மேன்மேலும் அதிகரித்து வளர.

வ்யாக்யானம் - (எட்டு நீக்கி) “ஈனமாயவெட்டு நீக்கி” என்று ஜ்ஞாநஸங்கோசகதயா ஆத்மாவுக்கு குறையான அவித்யாதிகளைந்தும், சரீர ஸம்பந்த ப்ரயுக்தமான தாபத்ரயங்களுமாகிற எட்டையும் போக்கி.

“துன்பவினைகளை விடுத்து” என்று கீழேயும் கர்ம விமோசனம் சொல்லிற்றேயென்னில்; அங்குச் சொல்லிற்று - ஜ்ஞானோத்பத்தி விரோதி ப்ராசீந கர்ம மாத்ரமாகையால் விரோதமில்லை; அன்றிக்கே ஆத்மாவுக்குப் பொல்லாங்கைப் பண்ணுவதான காம க்ரோத லோப மோஹ மத மாத்ஸர் யாஜ்ஞாநாஸூயைக ளாகிற எட்டையும் போக்கியென்னவுமாம். காமமாவது - அர்த்தித்த பதார்த்தம் அநுபவித்தல்லது நிற்கவொண்ணாத தசை. க்ரோதமாவது - அதின் கார்யமாய் அர்த்தித்த பதார்த்தாலாபத்தில் ஸந்நிஹிதர் பக்கல் பிறக்கும் சீற்றம். லோபமாவது - ஸந்நிஹித பதார்த்தத்தி லதிப்ராவண்யம். மோஹமாவது - கர்த்தவ்யாகர்த்தவ்யங்களை விவேகிக்க மாட்டாதொழிகை. மதமாவது - அர்த்திதார்த்த லாபத்தால் வரும் களிப்பு. மாத்ஸர்யமாவது - ப்ரஸம்ருத்தி பொறாமையை அநுஷ்டாந பர்யந்தமாக நடத்துகை. அஜ்ஞானமாவது - இவற்றால் மேல்வருமனர்த்தம் நிரூபியாமை. அஸூயையானது - குணங்களிலே தோஷத்தை ஆவிஷ்கரிக்கை. ஏவம் பூதங்களான விவற்றைப் போக்கி யென்றபடி.

விளக்கம் - (எட்டும் நீக்கி) திருச்சந்தவிருத்தம் (114) - ஈனமாயவெட்டு நீக்கி - என்பதற்கு ஏற்ப ஞானச்சுருக்கத்தை ஏற்படுத்தும் என்பதால், ஆத்மாவிற்சுக் குறைபாடாக உள்ள அவித்யை போன்ற ஜந்தும் [ஐந்து = அவித்யை, அஸ்மிதை, ராகம், த்வேஷம், அபிநிவேசம்], சரீரத் தொடர்பு காரணமாக ஏற்படும் மூன்றுவிதமான துன்பங்களும், ஆக மொத்தம் எட்டையும் நீக்கி. ஆனால், “துன்பவினைகளை விடுத்து” என்று முன்பு கூறப்பட்டதே என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அங்கு கூறப்பட்டது - ஞானம் ஏற்படுவதற்குத் தடையாக உள்ள இரண்டு வினைகளைக் குறித்து மட்டுமே என்பதால், கூறுவது கூறல் என்ற தோஷம் இல்லை. அல்லது “எட்டு” என்பதற்கு ஆத்மாவிற்சுக் கெடுதல் ஏற்படுத்துவதான காமம், க்ரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாத்ஸர்யம், அஜ்ஜானம், அஸூயை என்பதான எட்டையும் கொள்ளலாம். இவற்றை விலக்கி என்று பொருள். இவற்றை இப்போது விளக்குகிறார். காமம் என்றால் - விரும்பும் பொருள் கிடைத்தால் அன்றி ஓயாத நிலை; க்ரோதம் என்றால் - காமத்தின் செயல் காரணமாக வினைவதான தான் விரும்பிய பொருள் கிட்டாமல் போனால் அந்தப் பொருள் யாருக்குக் கிட்டியதோ அவர்கள் மீது ஏற்படும் கோபம்; லோபம் என்றால் - தன்னிடம் உள்ள பொருள்கள் குறித்த பேராசை; மோகம் என்றால் -

செய்யக்கூடியது எது, செய்யக்கூடாதது எது என்று பிரித்து அறிய இயலாத நிலை; மதம் என்றால் - பொருள் போன்றவற்றைப் பெற்றதன் காரணமாக உண்டாகும் களிப்பு; மாத்ஸர்யம் என்றால் - மற்றவர்களிடம் உள்ள பலவற்றையும் நோக்கி பொறாமைப்படுதல் மற்றும் அதனை வெளியிலும் காண்பித்தல்; அஜ்ஞானம் என்றால் - இவற்றின் காரணமாக வரக்கூடிய தீயவற்றை உணராமை; அஸூயை என்றால் - நல்ல குணங்களிலும் குற்றங்களை ஆராய்தல். இப்படியாக உள்ள எட்டு தோஷங்களை நீக்கி.

வ்யாக்யானம் - (எட்டுமிட்டு) “இனமலரெட்டுமிட்டு” என்றும், “கந்தமாமல ரெட்டுமிட்டு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஓரோவசுஷரங்கள் பரிமளோத்தரமான புஷ்பம்போலே அவனுக்கு போக்யமாம்படி யிருக்கையாலே அஷ்டவிதமான புஷ்பத்தை ஸமர்ப்பிப்பாரைப் போலே திருமந்திரத்தை யநுஸந்தித்து. “அவன் பெயரெட்டெழுத்து மோதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே” என்றும், “ஆர்வமோடிறைஞ்சி நின்றவன் பெயரெட்டெழுத்தும் வாரமாக வோதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே” என்றும் சொல்லக் கடவதிறே. அன்றிக்கே “அஹிம்ஸா ப்ரதமம் புஷ்பம் புஷ்பமிந்தரிய நிக்ரஹ: ஸர்வ பூத தயா புஷ்பம் சுகமா புஷ்பம் விசேஷத: ஜ்ஞாநம் புஷ்பம் தப: புஷ்பம் த்யாநம் புஷ்பம் ததைவச ஸத்யமஷ்டவிதம் புஷ்பம் விஷ்ணோ: ப்ரீதிகரம் பவேத்” என்கிறபடியே அஹிம்ஸாத் யஷ்டவித புஷ்பங்களையு மிட்டென்றுமாம். கீழே “விவேக சமாதிகள்” என்றதிலந்தர்ப்பூதங்களானவை இதிலேயும் வந்ததாகிலும், ஈச்வரனுக்கு இவற்றை போக்யத்வேந அநுஸந்தித்து அநுஷ்டிக்கையைச் சொல்லுகிறதாயாலே விரோதமில்லை. ஆகையிறே இவற்றைப் புஷ்பஸமர்ப்பணமாகச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (எட்டுமிட்டு) - பெரியதிருமொழி (1-2-7) - இனமலரெட்டுமிட்டு - என்றும், பெரியதிருமொழி (3-5-6) - கந்தமாமல ரெட்டுமிட்டு - என்றும் கறுவதற்கு ஏற்ப, திருவஷ்டாசுஷரத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு எழுத்தும் மிகுந்த பரிமளம் பொருந்திய மலர்கள் போன்று அவனுக்கு இன்பமாக உள்ளதன் காரணமாக, எட்டுவிதமான மலர்களைச் சமர்ப்பிப்பவர்கள் போன்று திருமந்திரத்தை ஓதி. திருச்சந்தவிருத்தம் (77) - அவன் பெயரெட்டெழுத்து மோதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே - என்றும், திருச்சந்தவிருத்தம் (78) - ஆர்வமோடிறைஞ்சி நின்றவன்

பெயரெட்டெழுத்தும் வாரமாக வோதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே - என்றும் கூறுவது காண்க. அல்லது இதற்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். அஹரிம்ஸா ப்ரதமம் புஷ்பம் புஷ்பமிந்த்ரிய நிக்ரஹ: ஸர்வ பூத தயா புஷ்பம் சஷமா புஷ்பம் விசேஷத: ஜ்ஞாநம் புஷ்பம் தப: புஷ்பம் த்யாநம் புஷ்பம் ததைவச ஸத்யமஷ்டவிதம் புஷ்பம் விஷ்ணோ: ப்ரீதிகரம் பவேத் - மற்ற உயிர்களைத் துன்புறுத்தாமை முதல் மலர், இந்திரியங்களை அடக்குதல் இரண்டாவது மலர், அனைத்து உயிர்களிடமும் தயை காண்பிப்பது மூன்றாவது மலர், பொறுமை என்பது நான்காவது மலர், ஞானம் என்பது ஐந்தாவது மலர், தவம் என்பது ஆறாவது மலர், த்யானம் என்பது ஏழாவது மலர், ஸத்யம் என்பது எட்டாவது மலர் என்று இப்படியாக உள்ள எட்டுவிதமான மலர்கள், மஹாவிஷ்ணுவிற்கு ப்ரீதியை ஏற்படுத்துகின்றன - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள எட்டு மலர்களை இட்டு - என்றும் கொள்ளலாம். ஆனால் முன்பு கூறப்பட்டதான “விவேக சமாதிகள்” என்பதில் உள்ள பல தன்மைகளும், இந்த எட்டிலும் மீண்டும் காணப்படுகின்றனவே என்று கேட்கலாம். இங்கு இவை ஸர்வேச்வரனுக்கு ஏற்படக்கூடிய இன்பத்தைக் கருத்தில் கொண்டு நடக்கவேண்டும் என்று கூறப்பட்டதால், கூறியதுகூறல் என்ற தோஷம் இல்லை. அதனால்தான் இவற்றினை “புஷ்ப ஸமர்ப்பணம்” என்றார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 184)

3-2-6 கிற்பன் கில்லே னென்றிலன் முனநாளால்

அற்பசா ரங்க ளவைசுவைத் தகன்றொழிந்தேன்
பற்பல்லாயிர முயிர்செய்த பரமா நின்
நற்பொற் சோதித்தாள் நணுகுவ தெஞ்ஞான்றே.

பொருள் - முற்காலங்களில் நன்மைகளைச் செய்யவல்லேன் என்ற விருப்பமும்
கொண்டிருக்கவில்லை, தீயவற்றைச் செய்யமாட்டேன் என்று தவிர்த்ததும்
இல்லை. இப்படியாக நற்செயல்கள் செய்யாமலும், தீய செயல்களைச்
செய்தபடியும், மிகவும் அற்பமான ஈர்ப்பைக் கொண்டதான பலவிதமான தாழ்ந்த
விஷயங்களை மட்டும் எண்ணி, அவற்றால் ஈர்க்கப்பட்டு, அவற்றை அனுபவித்து,
அதன் காரணமாக உன்னை விட்டு நீங்கினேன். பலவிதமான ஜீவராசிகளை
நினைத்தபடி உண்டாக்கவல்ல சாமர்த்யம் கொண்டவனே! உன்னுடைய
மேன்மையான, அழகான, தேஜோமயமான திருவடிகளை நான் கிட்டுவது எந்த
நாளிலோ?

அவதாரிகை - என்னைப் பார்த்தால் கிட்ட விரகில்லை, உன்னைப் பார்த்தால் தப்ப
விரகில்லை; ஆனபின்பு, நிரதிசய போக்யமான உன் திருவடிகளைக்
கிட்டுவதென்று என்கிறார். விதி நிநேஷதங்களுக்கு வச்யனன்றிக்கே இதர
விஷயப்ரவணனாய்க் கைகழிந்துபோன நான் உன் திருவடிகளைக் கிட்டுவதென்று
என்கிறார்.

விளக்கம் - “என்னை ஆராயும்போது உன்னை நான் கிட்டுவதற்கு எந்த வழியும் புலப்படவில்லை. உன்னை நோக்கினால் வசீகரம் செய்தபடி நீ உள்ளதால் நான் தப்பிப்பதற்கு வழியும் இல்லை. இவ்விதம் உள்ளபோது, எல்லையற்ற இன்பம் அளிப்பதான உனது திருவடிகளை நான் எப்போது அடைவேன்?”, என்கிறார். “விதி மற்றும் விலக்குகள் ஆகிய எதற்கும் கட்டுப்படாமல், மற்ற தாழ்ந்த விஷயங்களில் ஈடுபட்டு நிற்கும் நான், உனது திருவடிகளை எப்போது அடைவேன்?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கிற்பன் கில்லெனென்றிலன்) “ஆழ்வீர்! பகவத் விஷயத்தில் வந்தால் இச்சைக்கு மேற்பட ஓராயாஸமின்றிக்கே, பேற்றில் வந்தால் அபுநராவுருத்தி லக்ஷண மோக்ஷமாயிருக்கும்; அதுக்கு ஈடாக ஒன்றைச் செய்யவல்லீரே” என்றால்; “ஓம்! அப்படிச் செய்கிறேன்” என்றிலன். “இதர விஷய ப்ராவண்யமாகிறது ஆயாஸம் கனத்துப் பேற்றில் ஒன்றின்றிக்கே இருப்பதொன்று; அத்தைத் தவிர வல்லீரே” என்றால்; “ஓம், தவிருகிறேன்” என்றிலன். “இப்படி விஹிதத்தைச் செய்யாமையும், அவிஹிதத்தைச் செய்கையும் என்று தொடங்கி?” என்ன;

விளக்கம் - (கிற்பன் கில்லெனென்றிலன்) - கிற்பன் என்றால் சக்தி உள்ளவன், கில்லேன் என்றால் சக்தி அற்றவன். இதனை “கிற்பன் என்றிலன், கில்லேன் என்றிலன் = வல்லேன் என்று கூறுவதில்லை, மாட்டேன் கூறுவதில்லை” என்று படிக்கவேண்டும். அதாவது செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்ய இயலும் என்று கூறுவதில்லை, செய்யக்கூடாவற்றைச் செய்யமாட்டேன் என்று கூறுவதில்லை. ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “ஆழ்வாரே! பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபட எண்ணினால், இந்த பகவத் விஷயத்தில் ஏற்படும் இச்சை என்பதைக் காட்டிலும் வேறு எந்த ஒரு முயற்சியும் அவசியம் இல்லை; உயர்ந்த பேற்றை அடையவேண்டும் என்றால், மீண்டும் திரும்புதல் இல்லாத தன்மை கொண்ட மோக்ஷம் மட்டுமே ஆகும். ஆக இவற்றுக்கு ஈடாக, அதாவது இச்சை கொள்ளுதல் அல்லது வெறுக்காமல் இருத்தல் ஆகியவற்றில் ஒன்றையாவது நீவிர் செய்ய வல்லவர் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “ஓம் [ஓம் என்றால் ஆம் என்று பொருள்!] அவ்விதமே செய்கிறேன் என்று நான் கூறவில்லையே!” என்கிறார்.

ஸர்வேச்வரன் மீண்டும் ஆழ்வாரிடம், “மற்ற விஷயங்களில் உள்ள ஈடுபாடு என்பது மிகுந்த முயற்சிகளுடன் கூடியதாகவும், அடையக்கூடிய பேறு என்பது ஒன்று மட்டுமே ஆகும் என இல்லாமல், பலவிதமான பலன்கள் கொண்டதாக உள்ளது. ஆகவே அதனை நீவிர் செய்யாமல் இருக்கலாமே”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “ஓம்! அவ்விதமே நான் தவிர்க்கிறேன் என்று கூறவில்லை”, என்கிறார். இப்படியாக, விதிக்கப்பட்டதைச் செய்யாமலும், தவிர்க்கப்பட்டதைச் செய்தபடியும் நான் உள்ளேன். “இது போன்றே எத்தனை காலம் இருந்தீர்?”, என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (முனநாளால்) காலமெல்லாம் எனக்கு இதுவேயன்றோ யாத்ரை. இப்படி நெடுநாள்பட, நம்மை யொழியப் புறம்பே துவக்கவல்லபடி போக்யபூதமான விஷயங்களும் உண்டாயிற்றோ? என்னில், (அற்பசாரங்கள்) உன்பக்கல் வாராதபடி தகைய வேண்டுவது உண்டு. அது தன்பக்கல் ஒன்றில்லை. முள்ளிப்பூவில் ரஸம்போலே தான் அல்பமாய், அவைதாம் பலவாய், தன்னாவில் பசை கொடுத்து புஜிக்க வேண்டும்படியிருக்கிற விஷயங்கள்தோறும் கால்தாழ்ந்து, ஸர்வசக்தியான தேவரை “ஓடினேன்” என்கிறபடியே கைகழியப்போனேன். நெடுநாள் இப்படி நம்மைக் கைகழிந்தீராகில், நம்மை இனிச் செய்யச் சொல்லுகிறதென்?” என்ன; (பற்பல்லாயிரம் உயிர் செய்த பரமா) உயிர் செய்கையாவது - ஸ்திதி கமந சயநாதிகளுக்கு யோக்யமாம்படி சரீரத்தோடே ஸம்பந்திப்பிக்கை. எண்ணிறந்த பதார்த்தங்களை உண்டாக்கின ஸர்வாதிகளே! இல்லாத வஸ்துவை உண்டாக்கின உனக்கு, உள்ள வஸ்துவுக்கு ஒரு குணாதாநம் பண்ணுகை அரிதோ? (நின் இத்யாதி) உன்னுடைய - நன்றாய், ஸ்ப்ருஹணீயமாய், நிரவதிக தேஜோரூபமான திருவடிகளை நான் என்று வந்து கிட்டக் கடவேன்?

விளக்கம் - (முனநாளால்) - என் காலம் முழுவதும் இதுவே அல்லவோ எனது வழக்கமாக உள்ளது? இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “இவ்விதம் நீண்டகாலமாக நம்மை வந்தடையாமல், நாம் அல்லாது மற்றவற்றில் ஈடுபடும்படி இன்பம் அளிக்கும் பொருள்களும் உள்ளனவோ?” என்றான். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (அற்ப சாரங்கள்) - உன்னிடம் வராதபடி தடுப்பதற்குப் பல தடைகள் உள்ளன; ஆனால் அவற்றின் பக்கம் செல்லாமல் தடுக்கத் தடைகள் ஏதும்

இல்லை. முள்ளிப்பூவில் உள்ள சாறு போன்று அற்பமாய் அவை பல உள்ளன. எலும்பு ஒன்றைக் கடிப்பதால் தனது வாயில் காயம் ஏற்பட்டு அதனால் கசியும் இரத்தமானது, எலும்பிலிருந்து வருகிறது என்று எண்ணி மேலும் சுவைத்தபடி உள்ள நாய் போன்று, சுகங்கள் அல்லாதவற்றைச் சுகம் அளிப்பவை என்று எண்ணி பல விஷயங்களில் ஈடுபட்டு, அனைத்திற்கும் ஸர்வேச்வரனாகிய உன்னை, பெரியதிருமொழி (1-1-1) – ஓடினேன் - என்பதற்கு ஏற்ப அண்டாமல் அகன்று சென்றேன். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “இவ்விதம் நீவிர் பல காலமாக நம்மை விட்டு அகன்று சென்றீர். இப்போது நம்மை என்ன செய்யச் சொல்லுகிறீர்?”, என்றான். (பற்பல்லாயிரம் உயிர் செய்த பரமா) - உயிர்செய்கை என்றால் இருப்பு, நடத்தல், கிடத்தல் போன்ற செயல்களுக்கு ஏற்றபடியாக சரீரத்துடன் ஆத்மாவை இணைத்தல். இவ்விதம் உள்ள எண்ணற்ற பொருள்களை உண்டாக்கிய ஸர்வாதிகளே! முன்பு இல்லாத ஒரு பொருளை ஏற்படுத்தவல்ல உனக்கு, இப்போது உள்ள வஸ்துவுக்கு ஏற்ற குணத்தை அளிப்பது இயலாத செயலோ? (நின் இத்யாதி) - அனைவராலும் விரும்பத்தக்கதும், எல்லையற்ற தேஜஸ் பொருந்தியதும் ஆகிய உன்னுடைய திருவடிகளை நான் எந்த நாளில் வந்து அடைவேன்?

3-2-7 எஞ்ஞான்று நாமிருந் திருந்திரங்கி நெஞ்சே

மெய்ஞ்ஞானமின்றி வினையியல் பிறப்பழுந்தி

எஞ்ஞான்று மெங்கு மொழிவற நிறைந்து நின்ற

மெய்ஞ்ஞானச் சோதிக்கண்ணனை மேவுதுமே

பொருள் – எனது நெஞ்சமே! (அடையவேண்டிய இலக்காகிய ஸர்வேச்வரன் என்ற இலக்கு கிட்டாமையால்) எப்போதும் வருந்தியபடி, (அந்த இலக்கை அடைவதற்குச் சாதனமான) உண்மை ஞானம் இன்றி, (அந்த இலக்கை அடையவிடாமல் தடுக்கும் விரோதியான) பாவங்கள் காரணமாக ஏற்படும் பல பிறவிகளில் அழுந்தி, இதுவே நம்முடைய வாழ்க்கை என்றுள்ள நாம், எப்போதும் அனைத்து பொருள்களிலும், அவற்றில் சேராதபடி, ஆனாலும் பரிபூர்ணமாக வ்யாபித்தபடி உள்ளவனும், நித்யஞானம் என்ற தேஜஸ் பொருந்தியவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனை எந்தக் காலத்தில் சேருவோம்?

அவதாரிகை - “நின் நற்பொற்சோதித்தாள்” என்று, திருவடிகளின் போக்யதையை அநுஸந்தித்தவாரே, திருவுள்ளம் பதறத் தொடங்கிற்று; “கெடுவாய்! உன்படியாராயாதே நல்லத்தை ஆசைப்பட்டால் கிடைக்குமோ?” என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் - நின் நற்பொற்சோதித்தாள் - என்று அவன் திருவடிகளுடைய இன்பம் அளிக்கவல்ல தன்மையை எண்ணியவுடன், அந்தத் திருவடிகள் விஷயத்தில் நெஞ்சுக்கு ஒரு பதற்றம் உண்டானது. இதனை உணர்ந்த ஆழ்வார் தனது நெஞ்சத்திடம், “கெடுவாய்! உனது (தாழ்ந்த) நிலையை ஆராயாமல், நல்ல ஒரு விஷயத்தை அடைய எண்ணினால், அது கிட்டுமோ?” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (எஞ்ஞான்றும் இத்யாதி) காலமெல்லாம் நாம் இருந்து சிழுகிச்சிழுகி அழுதால் என்ன ப்ரயோஜனம் உண்டு? (நெஞ்சே) உன்னை நீ அறியாயோ? இதுக்கு முன்பெல்லாம் பந்தஹேதுவாய்ப் போந்தாயல்லையோ? “என்தான்? நமக்குப் பெறுகைக்குக் குறையென். அல்பாநுகூல்யம் அமையும் விஷயத்தைப் பெற?”, என்ன; இதுவன்றோ நம்முடைய பூர்வவ்ருத்தம் - மெய்ஞ்ஞானமில்லை கண்டாயே. “தத் ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோ அந்யதுக்தம்”, “வித்யாந்யா சில்பநைபுணம்” என்று புறம்பே சில ஜ்ஞாநமுண்டத்தனையல்லது, ஸம்யக் ஜ்ஞாநமில்லை கண்டாயே. ஆமாறறிவிலோமே. மெய்ஞ்ஞானமில்லாதவளவேயோ? பாபங்களிலே கொண்டுபோய் மூட்டக்கடவதான ஜந்மங்களிலே அழுந்திப்போரும்படியாயன்றோ நம் நிலையிருக்கிறது.

விளக்கம் - (எஞ்ஞான்றும் இத்யாதி) - காலம் முழுவதும் நாம் விம்மி விம்மி அழுதாலும் என்ன பலன் ஏற்படும்? (நெஞ்சே) - உன்னைக் குறித்து நீ அறியமாட்டாயோ? இதற்கு முன்புவரை நம்மைப் பந்தப்படுத்தவல்ல நல்வினை, தீவினை ஆகியவற்றுக்குக் காரணமாக நீ அல்லவோ இருந்தாய்? இதனைக் கேட்ட ஆழ்வாரின் நெஞ்சம் அவரிடம், “சரி! இருந்துவிட்டுப் போகட்டும்! ஆனாலும் நாம் அந்தத் திருவடிகளை அடைவதற்கு நம்மிடம் என்ன குறை உள்ளது? அதனை அடைய, நம்மிடம் சிறிதளவு அவன் விரும்பும் தன்மை இருந்தால் போதும் அல்லவோ?”, என்றது. இதற்கு விடை அளிக்கிறார். நம்முடைய கடந்த

காலவாழ்க்கை குறித்து நீ அறிவாய். நீ கூறுவத்ய் போன்று அவன் விரும்பும் தன்மையைப் பெறுவதற்கான மெய்ஞ்ஞானம் நம்மிடம் இல்லை. அதாவது ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-5-87) - தத் ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோ அந்யதுக்தம் - பரம்பொருளைக் குறித்த ஞானமே ஞானம் எனப்படும், மற்றவற்றைக் குறித்த ஞானம் அனைத்தும் அறியாமை என்றே கூறப்படும் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-1-41) - வித்யாந்யா சில்பநைபுணம் - மோக்ஷத்தை அளிக்கவல்ல வித்யையே வித்யை ஆகும், மற்றவை அனைத்தும் சிற்ப சாஸ்த்ரம் போன்று தொழில் வலிமையைக் காண்பிப்பது மட்டுமே ஆகும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, பகவத் விஷயத்தைக் குறித்து நமக்கு மேலோட்டமாகச் சறிது ஞானம் உள்ளபோதிலும், உண்மையான ஆழ்ந்த ஞானம் இல்லை என்று நீ அறிவாய். எதனை, எவ்விதம், எப்போது, எது கொண்டு இயற்றுவது என்ற அறிவு நமக்கு இல்லை. சரி, உண்மையான ஞானம் இல்லை என்பது மட்டும் நம்மிடம் உள்ள குறையோ என்றால், அப்படியும் கூற இயலாது. பாவங்களில் கொண்டு சென்று நம்மை ஆழமாகப் பதிக்கும்படியான பிறவிகளில் அழுந்தியபடி உள்ளதாக அல்லவோ நமது நிலை உள்ளது?

வ்யாக்யானம் - (எஞ்ஞான்றுமெங்கும் ஒழிவற நிறைந்து நின்ற) எல்லாக் காலத்திலும் எல்லா வஸ்துக்களிலும் ஒன்றும் பிரிகதிர்ப்படாமே குறைவற வ்யாபித்து நின்ற. (மெய்ஞ்ஞானச் சோதிக்கண்ணனை) நம் நிலையறியாதானொருவனாய்க் கிட்டப் பார்க்கிறோமோ? நித்யவஸ்துவாயிருக்கச் செய்தே ஜ்ஞாந ஸங்கோச விகாஸார்ஹமாகா நின்றதிறே இவ்வஸ்து. அங்ஙனன்றிகே, மெய்யான ஞானச்சோதியையுடைய க்ருஷ்ணனை; “ஏகோ அஹமஸ்மீதி ச மந்யஸே த்வம்” என்னும்படியே.

விளக்கம் - (எஞ்ஞான்றுமெங்கும் ஒழிவற நிறைந்து நின்ற) - நாம் செய்யும் பாவங்கள் அனைத்தையும் அவன் அறிவானா என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். அனைத்து காலங்களிலும், அனைத்து பொருள்களிலும், அவை ஒன்றும் தன்னிடமிருந்து தப்பிச் சென்றுவிடாமல், அனைத்திலும் வ்யாபித்து நிற்கின்ற. (மெய்ஞ்ஞானச் சோதிக்கண்ணனை) - நம்முடைய நிலை இன்னது என்று அறியாமல் உள்ள ஒருவனையா நாம் அணுக முயல்கிறோம்? இல்லை.

இங்கு “மெய்ஞ்ஞான” என்று “மெய்” அடைமொழி ஏன் தரவேண்டும்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஆத்மாவானது நித்யவஸ்து என்றுள்ளபோதிலும், ஞானத்தைப் பொறுத்தவரை மலர்தல் மற்றும் சுருங்குதல் என்ற தன்மை கொண்டுள்ளது அல்லவோ? ஆனால் இவ்விதம் இல்லாத மெய்ஞானம் கொண்ட கிருஷ்ணன். மஹாபாரதம் - ஏகோ அஹமஸ்மீதி ச மந்யஸே த்வம் - நீ, நான் மட்டுமே உள்ளோம் என்று எண்ணும் நீ, மனத்தில் எப்போதும் உள்ள ஸர்வேச்வரனை அறியவில்லை; அனைத்து பாவங்களையும் யார் அறிவானோ, அவன் அருகிலேயே நின்று நீ பாவங்கள் செய்கிறாய் - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (நெஞ்சே மெய்ஞ்ஞானச் சோதிக்கண்ணனை மேவுதுமே) “ஸுலபன்” என்னா, நமக்கே கிட்டப்போமோ? என்னுதல். நிர்வாஹகனானவனை நம்மால் கிட்டப்போமோ? என்னுதல்; “மெய்ஞ்ஞானச்சோதிக்கண்ணனை மேவுதுமே” - நம்மாலே கிட்டப்போமோ? “நெஞ்சே! மெய்ஞ்ஞானச்சோதிக்கண்ணனை எஞ்ஞான்று மேவுதும்” என்று அந்வயமாகவுமாம்.

விளக்கம் - (நெஞ்சே மெய்ஞ்ஞானச் சோதிக்கண்ணனை மேவுதுமே) - “கண்ணன்” என்றால் “சுலபமாக அடையத்தக்கவன், அனைத்தையும் நிர்வகிப்பவன்” என்று இரண்டு பொருள்கள் உண்டு. இப்படிப்பட்ட சுலபனாக அவன் உள்ளான் என்றாலும், நம்முடைய நிலை காரணமாக அவனை அடைய இயலுமோ? அனைத்தையும் நிர்வகிப்பவனுடைய அருகில் நாம் செல்ல இயலுமோ?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 46)

41. மண்மிசை யோனிகள்தோறும் பிறந்து எங்கள் மாதவனே
கண்ணுற நிற்கிலும் காணகில்லா உலகோர்கள் எல்லாம்
அண்ணல் இராமானுசன் வந்து தோன்றிய அப்பொழுதே
நண்ணருஞானம் தலைக் கொண்டு நாரணற்கு ஆயினரே.

விளக்கவுரை – மாறிமாறிப் பல பிறவிகள் எடுக்கும் மனிதர்கள் போன்று மனிதன், விலங்கு என்ற பல ரூபங்களில் இராமனாகவும், கண்ணனாகவும் எம்பெருமான் அவதரித்தான். “அகலகில்லேன் இறையும்” எனத் தன்னைவிட்டுப் பிரியாத பெரியபிராட்டியுடன்வன் எப்போதும், எங்கும், அனைவரின் கண்களில் புலப்படும்படி நின்றாலும் – இந்த உலக மக்கள் செய்வது என்ன? இவனே நமக்கு ஏற்ற எஜமானன் என்று அறியாமல் உள்ளனர், அறியாமல் இருந்தனர். ஆனால் இந்த உலகைக் காப்பாற்றுவதற்காக, பரமபதத்தில் இருந்து, நம் மீது கொண்ட கருணை காரணமாக, இந்தப் பூமியில் எம்பெருமானார் திருஅவதாரம் செய்தார். இதனால் நிகழ்ந்தது என்ன? இந்த உலகில் உள்ள மக்கள் பலரும், தங்களில் இயல்பான ஞானம் பெற்று, அனைவருக்கும் பந்துவாக உள்ளவனும், அனைவரின் அந்தர்யாமியாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு அடிமைகள் ஆனார்கள்.

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டிலே எம்பெருமானார் பண்ணின உபதேச வைபவத்தைச் சொல்லி, இப்பாட்டிலே பூலோகத்திலே ப்ரக்ருதி பரவசராயிருக்கிற சேதநரை

ரஷிக்கைக்காக ஸர்வேச்வரன் மநுஷ்ய திர்யகாத்யநேந தேஹு பரிக்ரஹம் பண்ணி எல்லார்க்கும் ஸுலபனாய்க் கண்ணுக்கிலக்காய் நின்றாலும், இவன் ஸாது பரித்ராணார்த்தமாக அவதரித்தவனென்று அறியமாட்டாத லௌகிகர்களே! நமக்கு பிதாவான வெம்பொருமானார் அவதரித்த பின்பு அவர் ப்ரஸாதத்தாலே ஸம்யக் ஜ்ஞாந நிஷ்டராய், நாராயணனே தங்களுக்கு ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் வகுத்த சேஷியென்று தெளிந்து அவனுக்குத் தங்களை சேஷமாக்கி வைத்தார்களென்று அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் எம்பெருமானார் செய்தருளிய உபதேசத்தின் வைபவத்தை அருளிச்செய்தார். இந்தப் பாசுரத்தில் - இந்தப் பூமியில் உலகியல் பொருள்களில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டுள்ள சேதநர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக ஸர்வேச்வரன் மனிதனாகவும், விலங்காகவும் என்று பல சரீரங்களில் அவதரித்து, அனைவருடைய கண்களிலும் புலப்படும்படியாகச் சுலபனாக நின்றான். ஆனாலும் அவன் சாதுக்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே இவ்விதம் அவதரித்தான் என்று உணராமல் மனிதர்கள் இருந்தார்கள். ஆனால் நம்முடைய பிதாவான எம்பெருமானார் அவதரித்த பின்னர், அவருடைய கருணை காரணமாக அனைவரும் பூர்ணமான ஞானம் அடைந்தவர்களாக, நாராயணனே அனைத்துவிதங்களிலும் தங்களுக்கு இயல்பான எஜமானன் என்று தெளிந்தவர்களாக, அவனுக்கே தங்களை அடிமை என்று ஆக்கிக் கொண்டனர் - என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மண்மிசை யோநிகள்தோறும் பிறந்து) “மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்த” விச்சேதநரைப்போலே, “எந்நின்ற யோநியுமாய்ப் பிறந்தாய்” என்கிறபடியே, மநுஷ்ய திர்யக் ஸ்தாவர ரூபங்களான பல யோநிகள்தோறும் ராமக்ருஷ்ண வராஹாதி ரூபேண வவதரித்து. (எங்கள் மாதவனே) இத்தனை நிஹீநமான யோநிகளிலே புக்கது உங்களுடைய இழவைக் காணமாட்டாத பரமக்ருபையாலேயிறே. உங்களை ரஷிக்கைக்காக வென்றபடி. (மாதவனே) க்ருபா குணத்துக்கு உத்தம்பகை பெரியபிராட்டியா ராகையாலே அவளுடைய சேர்த்தியை ஸ்மரிக்கிறார். “லக்ஷ்மயா ஸஹ ஹ்ருஷீகேசோ தேவ்யா காருண்ய ரூபயா ரஷக: ஸர்வ ஸித்தாந்தே வேதாந்தேபி ச கீயதே” என்று ஈச்வரனுடைய

ரக்ஷணமெல்லாம் பெரியபிராட்டியாரோடே கூடி ஆசரிக்கப்படுகிறதாகையாலும், அவளும் இந்த சேதநருடைய ரக்ஷணத்துக்காகவே, “அகிலகில்லேன் இறையும்” என்று ஸர்வதா அநபாயிநியா யிருக்கையாலும் அதைப் பற்றி, “மாதவன்” என்றருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - (மண்மிசை யோநிகள்தோறும் பிறந்து) - திருவாய்மொழி (2-6-8) – மாறி மாறி பல பிறப்பும் பிறந்து - என்பதற்கு ஏற்ப பல பிறவிகள் எடுத்த இந்தச் சேதநர்கள் போன்றே, திருவிருத்தம் (1) - எந்நின்ற யோநியுமாய்ப் பிறந்தாய் – என்பதற்கு ஏற்ப மனிதர்கள், விலங்குகள், தாவரங்கள் என்றுள்ளபடி பல பிறவிகளில் இராமன், க்ருஷ்ணன், வராகம் என்று பலவாக அவதாரம் செய்து. (எங்கள் மாதவனே) - இந்த அளவிற்குத் தாழ்ந்த பிறவிகள் எடுத்து அவன் வந்தது என்பது, நாம் அவனை இழந்து நிற்கிறோம் என்று நிலையைப் பொறுக்க முடியாமல் வெளிப்பட்ட பரமகருணை காரணமாகவே அல்லவோ? இப்படியாக உள்ள உங்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே ஆகும். (மாதவனே) இவ்விதம் உள்ள அவனுடைய க்ருபைக்குத் தூண்டுதலாக உள்ளவள் பெரியபிராட்டி என்பதால், அவளுடைய சேர்த்தியை எண்ணுகிறார். லக்ஷ்மீ தந்தரம் (28-14) - லக்ஷ்மீயா ஸஹ ஹ்ருஷீகேசோ தேவ்யா காருண்ய ரூபயா ரக்ஷக: ஸர்வ ஸித்தாந்தே வேதாந்தேபி ச கீயதே - கருணையே வடிவம் எடுத்தாற்போன்று இருக்கின்ற லக்ஷ்மியுடன் இருந்தபடியே ஸர்வேச்வரன் அனைத்தையும் ரக்ஷிக்கிறான் என அனைத்து ஸித்தாந்தங்களும் வேதாந்தங்களும் உரைக்கின்றன - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுடைய காக்கும் செயல்கள் அனைத்தும் அவன் பெரியபிராட்டியாருடன் சேர்ந்து நின்றே செய்வதாலும், அவளும் சேதநர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே திருவாய்மொழி (6-10-10) – அகலகில்லேன் இறையும் - என்று எப்போதும் அவனை விட்டு அகலாமல் உள்ளதாலும், இதனைக் குறிப்பதற்காகவே “மாதவனே” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அந்த ஸ்ரீயாலே யிட்டு கார்யங் கொள்ளுகை யன்றிக்கே நேர்கொடுநேரே தானே. (கண்ணுற நிற்கிலும்) “எதிர்குழல் புக்கெனைத்தோர் பிறப்பும்” என்கிறபடியே ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வதேசத்திலும் ஸர்வப்ரத்தாலும் ஸர்வருடையவும் கண்ணுக்கு தன்னை விஷயமாக்கிக் கொண்டு நிற்கிலும். “அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம் ஏதத் வ்ரதம்” என்றும், “மந்மநா பவ மத்பக்தோ

மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு” என்றும், “மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யம் தே ப்ரதிஜானே ப்ரியோஸி மே” என்றும், “அஹம் த்வா ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மாசுச:” என்றும், “அஹம் ஸ்மராமி மத் பக்தம் நயாமி பரமாம் கதிம்” என்றும் இப்படி உபதேசித்து, “படாதனபட்டு” தூத்ய ஸாரத்யங்களைப் பண்ணினாலும்.

விளக்கம் - அத்தகைய லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தால் கார்யம் கொள்ளுகை அல்லாமல், நேரடியாக ஸர்வேச்வரன் தானாகவே. (கண்ணுற நிற்கிலும்) - திருவாய்மொழி (2-7-6) - எதிர்கூழல் புக்கெனைத்தோர் பிறப்பும் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து காலத்திலும், அனைத்து இடத்திலும், அனைத்து விதத்திலும், அனைவருடைய கண்களிலும் புலப்படும்படியாக ஸர்வேச்வரன் நின்றபோதிலும், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - (இராமன் உரைப்பது) அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம் ஏதத் வ்ரதம் - அபயம் என்று என்னை அண்டினாலும் அவர்களைக் காப்பது எனது விரதமாகும் - என்றும், கீதை (9-34) - மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு - என்னிடம் மனதை நிலை நிறுத்தி, எனது பக்தனாகி, என்னை வணங்குவாயாக - என்றும், கீதை (18-65) - மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யம் தே ப்ரதிஜானே ப்ரியோஸி மே - இதனால் நீ என்னையே அடைவாய் என்பது உண்மையாகும், காரணம் நீ எனக்கு ப்ரியமானவன் ஆவாய் - என்றும், கீதை (18-66) - அஹம் த்வா ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா சுச: - உன்னை நான் அனைத்து பாவங்களிலிருந்தும் விடுவிக்கிறேன், கவலை கொள்ளாதே - என்றும், வராஹ சரமச்லோகம் - அஹம் ஸ்மராமி மத் பக்தம் நயாமி பரமாம் கதிம் - எனது பக்தனுடைய இறுதி நேரத்தில் நான் அவனை நினைக்கிறேன், அவனை உயர்ந்த கதிக்கு இட்டுச் செல்வேன் - என்றும் பலவிதமான உபதேசங்கள் செய்தும், திருவாய்மொழி (7-5-2) - படாதனபட்டு - என்பதற்கு ஏற்ப தூது செல்லுதல், தேர் ஓட்டுதல் என்று பல செயல்களைத் தனித்து நின்று செய்தாலும்.

வ்யாக்யானம் - (காணகில்லா) “அவஜாநந்தி மாம் மூடா மாநுஷீம் தநுமாச்ரிதம் பரம் பாவமஜாநந்தோ மம பூத மஹேச்வரம்” என்கிறபடியே, இவன் நமக்கு வகுத்த சேஷியென்று அறியமாட்டாதே. “ந மாம்ஸ க்ஷாரபிவீக்ஷதே தம்” என்னும்படியான அவனுடைய ஸ்வரூபம் அவதரித்தவிடத்திலும் அப்படியேயாய் தலைக்கட்டிற்றுக்காணும். “ந து மாம் சக்யஸே த்ரஷ்டும் அநேநைவ ஸ்வசக்ஷாஷா

- நாஹம் வேதைந் தபஸா ந தானேந ந சேஜ்யயா சக்ய ஏவம் விதோ த்ரஷ்டும்” என்று அவதாரத்திலும் அவன் படி அருளிச் செய்தாரிநே. “கண்கள் காண்டற்கரியனாய்” என்றாரிநே ஆழ்வாரும். இப்படி நேர்கொடுநேரே உபதேசித்தாலும் திருந்தாதே போன.

விளக்கம் - (காணகில்லா) - கீதை (9-11) - அவஜாநந்தி மாம் மூடா மாநுஷீம் தநுமாச்ரிதம் பரம் பாவமஜாநந்தோ மம பூத மஹேச்வரம் - என்னுடைய மேலான இயல்பை அறியாத அறிவற்றவர்களான இவர்கள், சரீரத்துடன் கூடிய அனைத்திற்கும் தலைவனாக உள்ள என்னை அற்பமாக எண்ணுகிறார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, நமக்கு இயற்கையாகவே அமைந்துள்ள எஜமானன் இவனே ஆவான் என்று உணராமல். ருக் வேதம் - ந மாம்ஸ சக்ஷுரபிவீக்ஷதே தம் - அந்த எம்பெருமானை மாம்ஸக்கண் காணாது - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள அவனுடைய ஸ்வரூபம் என்பது அவன் அவதரித்த இடத்தில் கூட அப்படியே ஆனது. கீதை (11-8) - ந து மாம் சக்யஸே த்ரஷ்டும் அநேநைவ ஸ்வசக்ஷுஷா - நீ உன்னுடைய இந்த மாமிசக்கண்கள் கொண்டு என்னைக் காண இயலாது - என்றும், கீதை (10-53) - நாஹம் வேதைந் தபஸா ந தானேந ந சேஜ்யயா சக்ய ஏவம் விதோ த்ரஷ்டும் த்ருஷ்டவாநஸி மாம் யதா - என்னை நீ எவ்விதம் பார்த்தாயோ, அவ்விதமாக உள்ள நான் வேதங்களைக் கற்பதால் காணப்பட முடியாதவன்; தவங்களால் காணப்பட இயலாதவன், தானத்தாலோ யாகத்தாலோ காணப்பட முடியாதவன் - என்றும் அவன் தனது நிலையை அருளிச்செய்தமை காண்க. திருவாய்மொழி (3-6-11) - கண்கள் காண்டற்கு அரியனாய் - என்று ஆழ்வாரும் உரைத்தார். ஆக இவ்விதம் நேருக்குநேர் அவன் வந்து நின்று உபதேசித்தாலும் திருந்தாமல் போன.

வ்யாக்யானம் - (உலகோர்களெல்லாம்) லௌகிகரெல்லாரும். (அண்ணல்) “ஸ ஹி வித்யாஸ்தம் ஜநயதி தச்ச்ரேஷ்டம் ஜநம்” என்கிறபடியே அச்ரேஷ்டமாயிருக்கிற ஜநம் ப்ரத்வம்ஸி ஜநமத்தைக் கொடுத்திருக்கிற. அன்றிக்கே, ஸ்வாச்ரிதருடைய இழவு பேறுகள் தம்மாதாம்படியான ஸ்வாமித்வ ப்ராப்தியை யுடையரான, (இராமாநுசன்) எம்பெருமானார். (வந்து) லோகத்தையெல்லாம் ரக்ஷிக்கக்காக பரமபதத்தில் நின்றும் தீக்ஷிதராய் வந்து. (தோன்றிய வப்பொழுதே) அவதரித்தவக்காலத்திலே. அன்றிக்கே (வந்து தோன்றிய வப்பொழுதே) அவதரித்து

ஸ்ரீபாஷ்யகரணாதிகளாலே தத்வஹித புருஷார்த்த ப்ரகாசகரான அக்காலத்திலே யென்றுமாம். தோன்றுதல் - ப்ரகாசித்தல்.

விளக்கம் - (உலகோர்களெல்லாம்) - உலகில் உள்ள அனைவரும். (அண்ணல்) - ஆபஸ்தம்ப தர்ம ஸூத்ரம் - ஸ ஹி வித்யாஸ்தம் ஜநயதி தச்ச்ரேஷ்டம் ஜநம் - (குருவானவர்) கல்வி மூலம் சிஷ்யனுக்குப் புதிய பிறவியை அளிக்கிறார் - என்பதற்கு ஏற்ப உயர்த்தி இல்லாத பிறவியை உயர்த்தியுள்ள. அல்லது அவனுடைய அடியார்கள் இழந்த நிலை என்பது தன்னுடைய இழப்பே ஆகும் என்று எண்ணும்படியான எஜமான நிலையைக் கொண்டவராகிய. (இராமாநுசன்) - எம்பெருமானார். (வந்து) - அனைத்து லோகங்களையும் காப்பதற்காகப் பரமபதத்திலிருந்து ஸங்கல்பம் செய்து அவதரித்து. (தோன்றிய வப்பொழுதே) - அவதரித்த அந்த நேரத்திலேயே. அல்லது, (வந்து தோன்றிய வப்பொழுதே) - அவதாரம் செய்து ஸ்ரீபாஷ்யம் போன்றவை மூலம் உண்மை, நன்மை ஆகியவற்றைக் கொண்ட புருஷார்த்தங்களை வெளிப்படுத்திய அந்தக் காலத்தில்.

வ்யாக்யானம் - (நண்ணரு ஞானந்தலைக் கொண்டு) ஜ்ஞாநம் தலைக்கொள்ளுகையாவது - ஜ்ஞாநமதிசயிக்கை. ஸர்வவிலக்ஷணமய் ஸ்வயத்தந்தாலே ப்ராபிக்கைவரிதான ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமதிசயித்தென்றபடி. (நாரணற்காயினரே) “மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸச் சரணம் ஸுஹ்ருத்” என்றும், “சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாய்த் தாய்தந்தையும் அவரே” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வவித பந்துவாய். “அந்தர்பஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய” என்றும், “கரந்தெங்கும் பரந்துளன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்தர்ப்பஹிச்ச வ்யாபகனாய், “யஸ்யாத்மா சரீரம்”, “ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏக:” என்றும், “தானோருருவே தனிவித்தாய்த் தன்னில் மூவர் முதலாய வானோர் பலரும் முனிவரும் மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஸகலசேதநாசேதநங்களும் ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாகக் கொண்டிருக்கிற நாராயணனுக்கே சேஷபூதரானார்கள். திருமந்த்ர த்வய நிஷ்டர்களானார்க ளென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (நண்ணரு ஞானந்தலைக் கொண்டு) - ஞானம் தலைக்கொள்ளுகை என்றால் ஞானம் ப்ரகாசித்து வெளிப்படுதல். அனைத்திலும் மேம்பட்டதாக, அறியாமையில் மூழ்கிக் கிடந்த காரணத்தால் தானாகவே வெளிப்பட அரிதாக உள்ளதான அவனுடைய ஸம்பந்தம் என்ற ஞானம் வெளிப்பட்டது என்று கருத்து. (நாரணற்காயினரே) - மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸச் சரணம் ஸுஹ்ருத் - தாய், தந்தை, சகோதரன், வாழும் இடம், சரணம் புகும் இடம், நண்பன் என்று அனைத்தும் அவனே - என்றும், திருவாய்மொழி (5-1-8) - சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாய்த் தாய்தந்தையும் அவரே - என்றும் கூறுவதற்காக ஏற்ப அனைத்துவிதமான உறவினனாகவும். நாராயணஸூக்தம் - அந்தர்பஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய - உள்ளும் புறமும் என்று அனைத்திலும் வ்யாபித்து - என்றும், திருவாய்மொழி (1-1-10) - கரந்தெங்கும் பரந்துளன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளும் புறமும் என எங்கும் பரவி உள்ளவனாகவும். யஸ்யாத்மா சரீரம் - யாருக்கு இந்த ஆத்மா சரீரமோ - என்றும், ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏக: நாராயண: - அனைத்திலும் அந்தர்யாமியாகவும், தோஷங்கள் அற்றவனும், தேவர்களுக்கும் தேவனும் ஆகியவன் நாராயணனே ஆவான் - என்றும், திருவாய்மொழி (1-5-4) - தானோருருவே தனிவித்தாய்த் தன்னில் மூவர் முதலாய வானோர் பலரும் முனிவரும் மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து சேதநர்கள் மற்றும் அசேதநங்களைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டவனாகவும், தான் அவற்றின் ஆத்மாவாக உள்ளவனாகவும் உள்ள நாராயணனுக்கு மட்டுமே அடிமை என்று ஆனார்கள். அதாவது திருமந்த்ரம், த்வயம் ஆகியவற்றை எப்போதும் உச்சரித்தபடி நின்றனர் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்